

ningen er overladt til Akademiet, saaledes at altsaa Staten vedligeholder hele Bygningen og betaler Skatter og Afgifter deraf (Afbrydelse af Vilde). Ja, der er nogen Forskjel deri, det er fuldkommen sandt, men ved Vedligeholdelsen af Bygningen forstaar jeg naturligvis Bygningen i strengere Forstand, ikke saadanne Ting som Massiner og Dekorationer og endnu mindre Garde-robefager. Det forekommer mig nemlig, at den ærede Ordfører fremsatte som en Mulighed, at dette ogsaa kunde tages med (Bønløkke: Vænskel og Belysning da?). Nei, Brændsel og Belysning høre ikke med. — Ganske nylig omtalte et æret Medlem de 28,000 Kr. til Skolerne; i Forveien havde det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) udtalt sig derom. Jeg tror, at det ærede Medlem har misforstaaet mig i væsentlige Punkter, og ganske bestemt har jeg ikke talt om, at den Omstændighed, at Eleverne vare uforberedte, skulde gjøre enten fra eller til med Hensyn til disse Midler, thi dette vilde være aldeles uforstandigt. Jeg talte i Slutningen af mit Foredrag angaaende Skolerne om disses Stilling i det Hele taget, og jeg bemærkede da, af Noget af det, der trykkede Skolerne, var, at deres Elever ikke vare tilstrækkeligt forberedte, og at det derfor ikke var dem muligt at virke som egentlige Skoler. Med Hensyn til Fordelingen af Midlerne ønsker man vel, at der skal anvendes Regler, men jeg har forgjæves søgt nogen Antydning af, hvilke disse Regler skulle være. Nu er det imidlertid bebudet, at der derom skal føres Forhandlinger mellem ærede Medlemmer og Finantsudvalget mellem 2den og 3die Behandling. Hvis der altsaa der kunde udtænkes nogen Regel, skal jeg med Vænskel impøse, at en saadan bliver fremsat og være villig til at gjøre Mit til at bringe en Overenskomst tilveie paa det Punkt. — Sluttelig maa jeg gjøre nogle Bemærkninger til min ærede Ven fra Sorø (Alberti) Ja! naar jeg kalder det ærede Medlem, saaledes som det ærede Medlem kalder mig, „min ærede Ven“, er det ikke blot en Talemaade. Har det ærede Medlem bevaret en velvillig Erindring om mig fra en tidligere Periode, da vi mødte hinanden, vil jeg bede ham modtage den Forsikring, at trods alle senere Modsetninger har jeg bevaret de samme venlige Følelser for ham og haaber, at jeg fremtidig skal bevare dem. Men det kan ikke frie mig for idag at maatte paatale, at det ærede Medlem har behandlet sin ærede Ven, som staaar her, meget uretfærdigt. Det ærede Medlem mindede mig om et Forslag, der er fremsat af mig i 1860. Jeg antager; — thi jeg kan ikke huske Navnet, og jeg har fremsat saa mange Forslag i mit Liv, — at det er Forslag, der sigte til paa Finantsloven at optage et nyt Institut med særlige Fonds, og som skulde kaldes Folketirke, og jeg vil bede det ærede Medlem, og jeg vil bede Andre gjenmæle, hvad jeg har sagt for at mo-

tivere det, og saa selv dømme om Bessaffenheden deraf; det er for vidtløftigt til, at vi kunne indlade os derpaa nu, og jeg har ikke Dokumenterne ved Haanden. Men nu siger det ærede Medlem, — og det er ikke smukt sagt, maa jeg tilstaa, — at jeg nu er gaaet fra det. Den første Gang man mindede mig derom i Thinget, sagde jeg, at jeg skulde være villig til at modtage det endnu, saa det kan da ikke ligesvem kaldes at gaa fra det. Saa gik det ærede Medlem videre og sagde, at jeg havde taget dette Forslag tilbage. Og hvorfor havde jeg da taget det tilbage? Fordi den daværende Kultusminister lovede at fremsætte en Præstelønningslov. Det er ganske rigtigt, jeg kan ogsaa huske, at der var en saadan Anledning til, at jeg tog mit Forslag tilbage, men det skulde nu falde som noget ret knusende over paa mig. Tilfældet har imidlertid villet, at jeg senere er bleven Borgens Østemand, og jeg har da foriget det Løfte, han gav, at ville fremsætte en Præstelønningslov? Eller har jeg ikke meget mere, saasnart jeg blev Minister, mødt med et saadant Forslag i Rigsdagen, ført det igennem Lands-thinget og her ind i Folkethinget? Her dræbte man det pludselig og — ja, det gjør mig ondt at sige det — En af dem, der stemte mod det, var netop min ærede Ven fra Sorø. Nu dømme han om sin egen Afserd i denne Sag! (Th. Nielsen: Det blev sendt i et Udvalg). Nei, det blev slaaet ihjel strax. (Modsigelse). Ja, maasse husker jeg feil, men sikkert er det, at jeg har forelagt en saadan Lov, og man kan derfor ikke bebrejde mig, at jeg har taget mit tidligere Forslag tilbage for et Løfte om at faae en Præstelønningslov forelagt; thi saasnart jeg blev Minister, gjorde jeg det Samme selv. Nu rettede det ærede Medlem et Par Samvittigheds spørgsmål til mig angaaende Præsterne Pensionering. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det ikke giver den allerringeste Bæmselighed. De Afdrag, der ere paalagte de store Præstefald, ere nemlig ikke paalagte til evig Tid. De ere paalagte dem saaledes, at den, der beskiftes til et Embede, har at svare dem i sin Embedstid. Derefter staaar Embedet igjen i sin tidligere Skikkelse, og deraf følger, at, naar der tages Bestemmelse om Besættelsen paany, kan der tages alle fornødne Hensyn til Pensioneringen. Enhver Ængstelse for, at Præsterne skulle løbe omkring efter Pension, og at man skulde faae skrækkelig rørende Taler om den Glendighed, hvori de besandt sig, og Begjæring om at faae Understøttelse, kan man spare sig. Der vil Intet indtræffe af alt dette. Der vil være fuldkommen Midler til i Genhold til Pensionsloven af 1851 at pensionere dem som hidtil. Skulde det uregtelig synes, at den Midlertidighed, som har været siden 1851, er noget lang, dele Mange Ansvarer derfor, men at den, som den ærede Ordfører sagde, skulde være til evig Tid, tror jeg dog er for Meget at